

JOSEMARÍA ESCRIVÁ DE BALAGUER

Stichter van het Opus Dei

INFORMATIEBULLETIN NR. 1. AMSTERDAM, MEI 1977

Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer y Albás werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de Kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Zaragoza, waar hij het Licentiaat in de Theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij het Doctoraat behalen. Hij studeerde Rechten aan de Universiteit van Zaragoza en haalde het Doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het Doctoraat honoris causa in de Philosophie en de Letteren aan de Universiteit van Zaragoza. Hij was de eerste Groot Kanselier van de Universiteiten van Navarra in Spanje en van Piura in Peru.

Na zijn Priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland met zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij Rector van het Koninklijk Patronaat van St. Elisabet, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 - toen hij naar Rome verhuisde - vervulde.

Hij was Consultor van verschillende Pauselijke Commissies en Congregaties van de H. Stoel. Hij was Pauselijk Hulpsecretaar en Lid van de Romeinse Akademie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, weg van heiliging midden in de wereld 'en bron van ijverig christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei en op 14 februari 1943 - binnen het Opus Dei zelf - het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel.

Steeds door gebed en boete en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader - zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden anderen van elke levensstaat hem noemen - een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei over heel de wereld en het gedurende 47 jaar geleid. Op het ogenblik is het Opus Dei verspreid over de vijf werelddelen met meer dan 60.000 leden uit 80 nationaliteiten.

De Heilige Mis was de bron en het middelpunt van het innerlijk leven van de Stichter van het Opus Dei. Hij was zich er diep van bewust, dat hij kind van God was en dat bracht hem ertoe in alles de meest volle identificatie met Jesus Christus te zoeken, een tedere en sterke devotie tot de Allerheiligste Maagd en Sint Jozef te beleven, een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige Engelbewaarders te hebben, overal op aarde vrede en vreugde te brengen.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenwoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst. Zijn lichaam rust in de crypte van de Kapel van de H. Maria van de Vrede - viale Bruno Buozzi 75, Rome -, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbare personen die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei dichter tot God zijn gekomen.

Voorpagina: *Mgr. Escrivá de Balaguer in vriendschappelijk gesprek in het Studentenhuis Aralar (Pamplona), oktober 1972.*

Fiat, adimpleatur

Op 26 juni 1975, klokslag 12 uur in de middag, ging uit deze wereld heen - zonder drukte, **zonder iemand te storen**, zoals zijn wens was - Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer, die volgens Gods wil de Stichter en de eerste Algemene President van het Opus Dei is geweest. Op datzelfde tijdstip hadden velen hun gewone werkzaamheden onderbroken om godvruchtig het *Engel des Heren* te bidden en daarbij het ondoorgrondelijk mysterie te overwegen van de Menswording van het Woord.

De Vader - zoals hij door duizenden en duizenden genoemd werd - was nu in de Hemel.

Binnen enkele uren had het nieuws zich over de wereld verbreid. De communicatiemiddelen gaven het bericht door in vele talen en in al de zielen die hij zozeer had liefgehad, welden tranen op, die vergezeld gingen van gebed. Het was alsof opnieuw die stem weerklonk, eenmaal door Paulus tot Timóteüs gericht, bekrachtigd door de feiten: *bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi* (2 Tim. 4, 7), ik heb de goede strijd gestreden, mijn loop volbracht, het geloof trouw bewaard!

Bij het begin van ieder jaar schreef hij op de eerste bladzijde van zijn liturgische kalender, waarin hij de aanwijzingen vond voor het opdragen van de H. Mis en het bidden van het Brevier: **in laetitia, nulla dies sine cruce!**; in vreugde, geen dag zonder kruis! Met dit schietgebed wilde hij te kennen geven, dat hij bij voorbaat edelmoedig al het leed aanvaardde, waarmee de goede God hem op de proef zou willen stellen in de komende twaalf maanden. Het laatste jaar, alsof hij een voorgevoel had van het naderend einde, week hij van zijn gewoonte af en schreef op zijn kalender een zin, die hij ontelbare malen herhaald heeft: **Fiat, adimpleatur...!**; het geschiede, moge het vervuld worden...! In *De Weg* (zie nr. 691) spoorde hij ons aan bij moeilijkheden of tegenspraak te zeggen, **langzaam, woord voor woord, bijna proevend, dit krachtige en mannelijke gebed: „Moge de zeer rechtvaardige en beminnelijke Wil van God gedaan, vervuld en geprezen worden en eeuwig verheerlijkt boven alle dingen. Amen. Amen”**. En hij voegde erbij: **Ik verzeker je, dat je de vrede zult vinden**. Nog geen zes maanden later zou zijn *dies natalis* aangebroken zijn, zijn geboortedag voor de Hemel, zoals de eerste christenen die noemden, en hij zou de vrede vinden die nooit eindigt.

Don Alvaro del Portillo, volgens Gods wil de man die gedurende de laatste veertig jaren van zijn leven Mgr. Escrivá het meest nabij is geweest - en die thans zijn opvolger is geworden als Algemeen President van het Opus Dei - heeft eens het volgende geschreven: *De Vader heeft altijd in God geloofd, met de kracht van een heldhaftig geloof. Zo vast geworteld was zijn geloof, dat hij dikwijls zei het eigenlijk niet nodig te hebben, daar hij God zelf zag in alles. Zo stevig was*

zijn geloof, dat hij meermalen herhaalde, heel pittoresk, dat het zo'n dik geloof was, dat men het kon snijden. Wij moeten hierbij intussen de woorden van Onze Heer in het geheugen roepen die ons volle zekerheid geven: Etiam si mortuus fuerit, vivet. Et omnis qui vivit et credit in me, non morietur in aeternum (Zelfs als hij gestorven is, zal hij leven. En ieder die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid). De Vader leeft en omdat hij geloofd heeft met een onmetelijke liefde, zal hij altijd blijven leven. Hij zelf had dit verkondigd bij allerlei gelegenheden: voor ons is stervan alleen maar verhuizen. De Vader is bij God, in het Huis van de Hemel.

Mgr. Escrivá is niet dood: hij leeft en voor al zijn kinderen - weer is het Don Alvaro del Portillo die ons eraan herinnert - *is thans werkelijkheid geworden wat hij in verschillende landen van Amerika zei, toen men hem vroeg terug te komen: Ik zal terugkomen, en dan zal ik blijven.*

Dit *Informatiebulletin* wil de periodieke overbrenger zijn van feiten, die betrekking hebben op het leven van de Stichter van het Opus Dei en reeds de geschiedenis zijn ingegaan, en tevens van de kracht waarmee zijn geest voortdurend actueel en vruchtdragend blijft. Het zal verschillende aspecten van zijn leven in het licht stellen en ook wat hij ons voorhield en het zal getuigenissen bekend maken van zielen over heel de wereld die zijn omgevormd en nog worden omgevormd door de heldhaftige ijver van zijn priesterziel.

OVER HET EEUWIG LEVEN

TEKSTEN VAN MGR. ESCRIVÁ DE BALAGUER

Deze wereld, beste kinderen, ontglipt onze handen. Wij kunnen geen tijd verliezen, die is te kort: het is nodig, dat wij ons geheel inzetten voor de taak, die de goede God ons heeft toevertrouwd: ons zelf en ons apostolaat te heiligen. Wij moeten de tijd getrouw, eerlijk *spenderen* en de talenten die wij ontvangen hebben goed beheren met verantwoordelijkheidsgevoel.

Ik kan de uitroep van St. Paulus in zijn brief aan de Korintiërs goed begrijpen: *tempus breve est!*, de tijd is kort! De tijd van onze doortocht op deze wereld is zo kort! Voor een christen, die konsekvent denkt, klinken deze woorden in het binnenste van zijn hart als een verwijt, dat hij niet edelmoedig genoeg was, en als een voortdurende uitnodiging loyaal te zijn. Waarlijk onze tijd is kort om lief te hebben, om te geven, om uit te boeten.

Voor ons betekent de dood leven. Maar men moet oud sterven. Jong sterven is *niet economisch*. Wanneer we alles gegeven hebben, dan is het tijd om te sterven. Intussen moeten we hard werken en veel jaren lang. We zijn bereid Onze Heer tegemoet te gaan wanneer Hij wil,

maar we vragen Hem dat dit laat moge gebeuren.

Wij moeten verlangen te leven om voor Onze Heer te kunnen werken en om alle zielen lief te hebben: zielen van elk ras, van elke taal, van elk volk. Wij zijn allen broeders, allen kinderen van God, maar helaas zijn er velen die in plaats van liefde te zaaien, haat zaaien.... Ziet ge wel dat het nodig is, lange jaren te leven om altijd een grote liefde te zaaien in de omgang met alle mensen?

Neen, wij sterven niet! Wat wij doen is alleen verhuizen. Dit is de hoop, die ons, christenen, toelicht samen met het geloof en de liefde; een hoop, die zekerheid is. Het gaat over niets anders dan over een „Tot weerziens!“. Bij ons sterven zouden wij van elkaar afscheid moeten nemen met de woorden: „Tot weerziens!“

God gaat niet te werk als een jager, die zijn prooi bespiedt en bij de geringste onachtzaamheid toeslaat. God is meer als een tuinman, die zorg heeft voor zijn bloemen, ze besproeit en beschermt; Hij plukt ze pas als ze op zijn mooist zijn en in volle bloei staan. God neemt de zielen tot zich, wanneer ze er rijp voor zijn.

Laten we proberen ons de Hemel voor te stellen. *Wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, dat heeft God bereid voor degenen, die Hem liefhebben.* Kunt ge u voorstellen wat het zeggen wil eenmaal daar aan te komen en God te vinden, al dat schoons te zien, die liefde, die zich uitstort in ons hart, die ons verzadigt zonder ooit te verzadigen? Dikwijls door de dag vraag ik mij af: wat zal er gebeuren, wanneer heel de schoonheid, heel de goedheid, heel de oneindige luister van God zich zal storten in dat arme stukje klei, dat ik ben, dat wij allemaal zijn? En dan versta ik pas goed de woorden van de Apostel: *geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord....* Het is echt de moeite waard, m'n kinderen, het is de moeite waard.

Mensen, die elkaar liefhebben, doen moeite om elkaar op te zoeken. Geliefden hebben alleen maar oog voor hun liefde. Is het niet vanzelfsprekend, dat het zo is? Het menselijk hart ondervindt deze drang. Ik zou onwaarheid spreken als ik zei, dat ik niet geprikkeld word door een sterk verlangen het gelaat van Jesus Christus te mogen aanschouwen. *Vultum tuum, Domine, requiram!*, uw gelaat, Heer, zal ik zoeken! Het trekt me aan, de ogen te sluiten en te bedenken dat het ogenblik zal komen, wanneer God het wil, waarop ik Hem zal mogen zien, *niet als in een spiegel, in een schaduw..., maar van aangezicht tot aangezicht.* Ja, m'n kinderen, mijn ziel dorst naar God, naar de levende God. Wanneer zal ik bij Hem mogen komen en het gelaat van God mogen zien?

Twée oktober 1928

Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer begon op 15-jarige leeftijd in het jaar 1917 te *vermoeden*, dat God iets met hem voor had. Hij gebruikte een heel onopvallende gebeurtenis om zijn ziel te be-roeren.

Zijn familie woonde toen in Logroño in de straat de Sagasta in een huis op de hoek van de Rúa Vieja, heel dicht bij de ijzeren brug over de Ebro. Hij ging alle dagen naar school in Markies de Murrietastraat met de ingang op Salmerónstraat. Op zekere dag, toen er een pak sneeuw lag, zag hij halverwege in de buurt van de school van de Broeders Maristen de stappen van de blote voeten van een Carmeliet die over de sneeuw liep. Het was niets bijzonders. Maar die voetstappen drongen door tot de ziel van de jongen en hij dacht eraan wat iemand kan doen uit liefde tot God.

Als hij er later aan terugdenkt, zegt hij: „In mijn jongenstijd zag ik zoveel blijken van Gods liefde, toen ik vermoedde dat de Heer iets met mij van plan was zonder nog te weten wat dat was. Van heel doodgewone blijkbaar nietszeggende dingen bediende Hij zich om een zekere onrust in mijn ziel te wekken. Daarom heb ik die menselijke en ook zo goddelijke liefde begrepen van Theresia van het Kindje Jesus, die ontroerd werd toen ze tussen de bladzijden van een boek een plaatje zag van de gewonde hand van de Verlosser. Ook ik heb dergelijke dingen ervaren die mij schokten en mij brachten tot de dagelijkse H. Communie,

Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer, seminarist in Zaragoza, 1923.

tot zuivering, boetvaardigheid en tot de Biecht.”

Elf jaar daarna pas werd het hem duidelijk wat God van hem wilde. Gedurende die jaren haalde Josemaría zijn middelbare school en begon zijn Kerkelijke studies in Logroño. Daarna gaat hij naar Zaragoza en

volgt daar de doctoraat-cursus in de Theologie aan de Pauselijke Universiteit. Later zal hij te Rome zijn proefschrift verdedigen. De Kerkelijke studies wisselt hij af met de studie in de Rechten aan de Universiteit. Hij wordt priester gewijd en begint zijn loopbaan eerst in Zaragoza en later in Madrid.

Zijn inwendig leven rijpt met de dag en verdiept zich meer en meer. Hij houdt ervan de mensgeworden God te beschouwen zoals hij Die kent uit het Evangelie. Op zekere dag is hij aan het mediteren over dat gedeelte, dat over Bartimeüs gaat (Mk 10, 46-52) en hoort de Heer aan de blinde vragen: *Quid tibi vis faciam?*, wat wilt ge dat Ik

voor u doe? en hoort dan Bartimeüs antwoorden: *Rabboni, ut videam!*, *Rabboeni*, maak dat ik zien kan!

Dan moet ik altijd denken - zo zegt hij in zijn preek "Leven uit het geloof" - **dat, toen ik dit veel jaren geleden overwoog, bemerkend dat Jezus iets van mij verwachtte, iets wat ik niet wist, dat ik toen mijn schietgebedjes opbouwde: Heer, wat wilt U, wat vraagt U van mij? Ik had toen een voor gevoel dat Hij mij zocht voor iets nieuws en dat *Rabboni, ut videam*, Meester, geef dat ik zien mag, mij aanzette Christus te smeken in een voortdurend gebed: Heer, dat datgene wat U wilt moge geschieden!**

„Sinds Mgr. Escrivá de eerste vermoedens had dat O.L. Heer iets van hem wilde en hij niet wist wat het was, sinds die tijd begon hij licht aan God te vragen om zijn wil te weten - ut videam!, dat ik zien mag! -. Hij herhaalde ook een vertrouwvolle aanroep opdat de wil van God werkelijkheid zou worden: Domine, ut sit! Heer laat het geschieden! In 1960 werd hem te Rome dit gipsen beeldje gebracht van O.L. Vrouw del Pilar (op de Zuil). Toen de Stichter van het Opus Dei nog op het Seminarie was, op het feest van de H. Maagd Maria tot Vrijkoping der slaven van het jaar 1924, had hij onder het voetstuk dit schietgebedje gegraveerd: Domina, ut sit!, Vrouwe, laat het geschieden!“ Het beeldje verbleef in Zaragoza, thuis bij familieleden, en hij was het volkomen vergeten. Het is een ontroerend teken van zijn gebed van jaren, voordat het Opus Dei zou ontstaan.

*Huis van de Lazaristen en Basiliek van de Wonderdadige Medaille, te Madrid
in de Garcia Paradesstraat zoals ze er in 1928 uitzagen.*

De 2e oktober 1928 ontstond het Opus Dei.

Toen was Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer maar 26 jaar oud en sinds 28 maart 1925 priester.

Op die dag was hij een paar dagen op retraite in Madrid, in het huis van de Lazaristen in Garcia de Paredesstraat op de hoek van Modesto Lafuentestraat naast de Basiliek van de Wonderdadige Medaille. Het was op het feest van de HH. Engelbewaarders. Op die dag werd het hem duidelijk en de verlangens van zijn zo lang onrustig hart kregen een helder antwoord. De klokken van O.L. Vrouw der Engelen begonnen te beieren vanuit de verte **en nooit hebben ze opgehouden in mijn oren te klinken**, zal hij jaren later zeggen.

Mgr. Josemaría Escrivá is dan al de Stichter van Opus Dei: het was Gods Wil dat hij zijn leven zou wijden aan het bevorderen van de volheid van het christelijk

leven van diegenen die midden in de wereld leven, met de meest verschillende opdrachten en bezigheden. Het was nu duidelijk: de goddelijke Zaaier had zijn zaad in zijn ziel laten vallen.

Jaren daarna gaf hij een meditatie - persoonlijk gebed in woorden gedrenkt - op het feest van de HH. Engelbewaarders: **Het is begrijpelijk** - zei hij - **dat ik vandaag enkele woorden tot u richt, nu ik een nieuw jaar inga van mijn roeping tot het Opus Dei.** Toen was ik nog maar een jongen zoals velen van u: **26 jaar oud, ik had alleen maar goede zin, anders niets.** Maar als ik toen alles geweten had wat me te wachten stond, zou ik het niet hebben overleefd.

De Heer wilde dat wonderbare zaad van zijn werk laten vallen in het hart van deze bescheiden priester opdat hij onopvallend zou beginnen stilletjes aan, maar wel beslist en doortastend. Want - zo zegt de H. Schrift - *wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen; wat*

voor de wereld van geringe afkomst is en onbeduidend, heeft God uitverkoren; wat niets is om teniet te doen wat iets is (1 Kor. 1, 27-28); en zeker zoekt Hij werktuigen uit, die in hun onbeduidendheid voldoende gebreken hebben om daar voordeel uit te trekken, zodat het duidelijker aan het licht komt, dat het zijn Werk is.

Dat feest van de HH. Engelbewaarders speelt voortdurend door zijn leven heen. Op zekere dag vroeg hij zich af in het bijzijn van zijn zonen: **Vader, is het Werk inderdaad ontstaan op twee oktober 1928?** En hij antwoordde: **Jazeker, mijn zoon, op die dag was het.** Vanaf die dag had ik *geen rust* meer en ik begon, wel met tegenzin, want het stond me tegen iets te beginnen te stichten; maar toch begon ik eraan te werken, ik zette door om de grondslag te leggen.

Ik sloeg aan het werk en dat was geen kleinigheid: de zielen ontsnapten mij zoals palingen in het water. Bovendien was er een vreselijk wanbegrip. Wat nú algemeen gangbaar is in de wereld, dat was het toen niet. En als iemand het tegendeel beweert, dan weet hij er niets van hoe het toen was.

Ik was 26 jaar - ik herhaal het -, ik rekende op Gods genade en ik had goede zin, en dat was alles. Maar zoals wij mensen met een pen schrijven, zo schrijft de Heer met een tafelpoot, opdat het aan het licht komt dat Hij het doet. Het is ongelooflijk en tegelijk wonderlijk. Daar moest een hele nieuwe theologische, ascetische en juridische leer tot stand komen. Ik stond voor een taak waar een kloof van eeuwen was: daar

was geen uitzicht. Het hele Werk leek menselijkerwijze beschouwd een gedrocht. Daarom zeiden sommigen, dat ik gek was, een ketter en meer van dergelijke dingen.

De Heer richtte het zo in, dat ik over geen stuiver kon beschikken, opdat zo beter gezien zou worden dat het zijn werk was. Stel je eens voor, hoe ik de mensen deed lijden, die in mijn omgeving leefden! En hier moet ik even aan mijn ouders denken. Met hoeveel blijdschap en liefde hebben zij zoveel vernederingen aanvaard. Ik moest geslagen worden zoals men de tarwe dorst om meel en daarna brood te worden. Daarom trof de Heer mij in wat mij het liefste was... Heer ik dank U! Want dit wonderbare brood verspreidt nu al *de goede geur van Christus* (2 Kor. 2, 15) door heel de wereld heen: dank U, Heer, voor de duizenden zielen die nu over heel de aarde glorie geven aan God. Want het zijn allemaal de Uwen.

Drie dagen na de dood van Mgr. Escrivá schreef don Alvaro de Portillo deze woorden: *Voor dit jaar had hij ons ingegeven, dat wij de Heer zouden aanroepen met hetzelfde schietgebed van de tijd waarin hij dat goddelijk vermoeden in zich voelde: Domine, ut videam!, ut videamus!, ut videant! Heer, dat ik zien mag!, dat wij zien mogen!, dat ook zij zien mogen! Verlangen naar Gods licht voor hemzelf en voor ieder van ons, verlangen naar dat licht voor alle mensen, opdat ze de wegen van God op aarde zouden kunnen vinden. Zijn leven heeft hij besloten met hetzelfde gebed waarmee hij zich beschikbaar stelde in zijn jongenstijd om heldhaftig te doen wat God van hem verlangde.*

Onder zijn geestelijke impuls

Met voortdurend gebed en boetedoening, met het beoefenen van de bovennatuurlijke en menselijke deugden, met een arbeid, bezield door vertrouwen, heeft Mgr. Escrivá 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zal volbrengen.

...het wezenlijk apostolaat van het Opus Dei - met woorden van zijn Stichter - is datgene wat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen werksfeer, in zijn gezin, temidden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, nr. 71).

Van de andere kant, vertelde hij aan een verslaggever:

Daarnaast vestigt het Opus Dei als vereniging in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren - en vaak niet eens christen zijn -, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren tot oplossing van talrijke problemen, die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen enz. (Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, nr. 84.)

Wij zullen hier een samenvatting geven, die noodzakelijkerwijze kort zal zijn, van enkele onder de vele werken van apostolaat, die - verschillend van karakter overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats - ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de Stichter van het Opus Dei.

centrum elis rome

Om half acht in de avond van 21 november 1965 onder een zwaar bewolkte romeinse lucht verlichtten enkele schijnwerpers de gebouwen van het Centrum ELIS en de parochiekerk van St. Jan de Doper. Veel aanwezigen droegen brandende lichtfakkels en hun licht was als een symbool van de kinderlijke liefde en verering voor Paulus VI, die dit werk van apostolaat wilde komen inwijden.

In de zwoele romeinse avond, de deuren van het Centrum ELIS wijd open, wachtte Mgr. Escrivá bij de auto van de Paus om Paulus VI uitgeleide te doen en Hem te bedanken voor de ruim drie uren, die Hij had doorgebracht in deze instelling van het Opus Dei in het Tiburtijnse stadskwartier.

Ik wilde Hem geknield ontvangen - aldus de volgende morgen Mgr. Escrivá - **als een priester, die de Paus en de Kerk hartstochtelijk liefheeft.**

Maar de Heilige Vader liet hem opstaan en verbrak het protocol met een langdurige, hartelijke omhelzing. Hij legde de handen op de schouders van de Stichter van het Opus Dei en zei: *Tutto, tutto qui è Opus Dei!* Alles, alles is hier Opus Dei!

Het project van het Centrum ELIS - **E**ducazione (opvoeding), **L**avoro (arbeid), **I**struzione (onderwijs), **S**port - werd geboren onder het Pontificaat van Paus Joannes XXIII. Naar aanleiding van een voorstel van de toenmalige Substituut van het Staatssecretariaat,

Mgr. Angelo Dell' Acqua, besloot Z.H. Joannes XXIII, dat de gelden bijeengebracht ter eerbiedige nagedachtenis van Paus Pius XII bij gelegenheid van zijn tachtigste geboortedag, bestemd zouden worden voor een sociaal werk in een buitenwijk van Rome, waar grote behoefte bestond aan sociale assistentie en opvoedkundig werk. De Paus besloot de verwezenlijking en de leiding van dit project toe te vertrouwen aan de leden van het Opus Dei.

Het Centrum - dat grenst aan de parochie van St. Jan de Doper op de Collatino, eveneens toevertrouwd aan de priesters van het Opus Dei - bestaat uit een complex van gebouwen voor bewoning en onderwijs en ruime sportterreinen.

Een samenvatting van de verschillende functies van het Centrum zou men kunnen geven als volgt:

VAKOPLEIDING. Deze wordt gegeven in de school voor dag- en avondonderwijs, en in het Centrum voor beroepsondericht, dat gespecialiseerde arbeiders opleidt voor electromechanica en werktuigkundig tekenen.

CULTURELE ONTWIKKELING IN DE STADSWIJK. Deze wordt bevorderd door middel van activiteiten voor jongeren en volwassenen in de lokalen van de instelling en door middel van een volksbibliotheek.

SPORTOPVOEDING. De secties van de sportafdeling geven aan de kinderen praktische vorming in verschillende wijzen van sportbeoefening.

JEUGDHERBERG. Deze biedt logies in een familiesfeer aan groepen arbeiders en studerende uit alle landen, die naar Rome komen voor congressen of bijeenkomsten of ook eenvoudig voor een bezoek aan de Eeuwige Stad.

Onafhankelijk van deze activiteiten bestuurt de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei de SCUOLA ALBERGHIERA FEMMINILE INTERNAZIONALE (Internationale School voor Vrouwelijk Hotelpersoneel), die opleidt

voor de hotelindustrie en in de gezinsverzorging.

Alle personen, die in betrekking staan met dit Centrum ELIS - leraren, leerlingen, ouders, - krijgen een menselijke en godsdienstige vorming aangeboden, die hen in staat stelt beter hun verantwoordelijkheid te dragen in beroep, gezin en maatschappij. De specifiek godsdienstige activiteiten worden zodanig georganiseerd, dat de leerlingen er vrij aan kunnen deelnemen in een sfeer van een persoonlijke verantwoorde beslissing.

Enige gedachten door Paulus VI uitgesproken op die 21ste november 1965, geven een duidelijk inzicht in de doelstellingen, die de leden van het Opus Dei - bezielde door de apostolische geest van hun Stichter - nastreven bij hun arbeid in Tiburtino:

Het is een werk uit het hart, een werk van Christus, een werk uit het Evangelie: het is geheel gericht op het welzijn van wie er gebruik van maakt. Het is niet louter een hotel, een werkplaats of school, geen sportveld als veel andere: het is een centrum waar de vriendschap, het vertrouwen, de blijdschap de omgeving bepalen; waar het leven zijn eigen waarde vindt, zijn authentieke zin, zijn ware hoop; het is het christelijk leven dat zich hier waarmaakt en ontplooit, en veel dingen die voor onze tijd interessant zijn, in de praktijk wil bewijzen.

Bij diezelfde gelegenheid vatte de Algemene President van het Opus Dei de bedoeling van de Vereniging samen bij het aanvaarden van de opdracht van de H. Stoel tot het stichten van het Centrum ELIS: **Bijzonder dankbaar heeft het Opus Dei deze opdracht tot beroepsvorming en menselijke en christelijke vorming van de werkende jeugd aanvaard en dat niet alleen, zoals ik vaak pleeg te zeggen, omdat het Opus Dei de Kerk wil dienen zoals ze gediend wil worden; maar ook omdat de taak die van ons Werk wordt gevraagd, zeer goed overeenkomt met zijn geestelijke en apostolische eigenschappen. Ons Werk namelijk heeft als fundament de heiliging van ieders beroepsactiviteit zowel in de vorming van zijn leden als in de praktijk van hun apostolaat.**

Men schrijft ons

HIJ HAD GEEN OPERATIE NODIG

Twee dagen na de dood van Mgr. Escrivá vertelde mij een meisje M.C., uit een schoonheidssalon, dat zij terneergeslagen was, omdat men haar vader D.C.P. gezegd had, dat hij een oog zou moeten missen tengevolge van een klap die hij gekregen had, waardoor het netvlies was losgeraakt. Zelfs van een operatie viel niets te verwachten. Toen heb ik, overtuigd van de heiligheid van Mgr. Escrivá en wetend, dat hij heel dicht bij God is, haar gezegd, dat ze met groot vertrouwen moest bidden, zoals deze zelf ons geleerd heeft; niet te vragen, maar gewoon te zeggen: Ik wens, dat ge dit voor mij doet, zoals wanneer een kind iets vraagt aan zijn vader en er zeker van is, dat het dit krijgt. Zij vroeg het hem en toen men een aanvang maakte met de voorbereidselen voor de operatie, begon de genezing en hij herstelde zonder een operatie nodig te hebben.

M. de L.A. de G., Mexico D.F.

DE RÖNTGENFOTO'S BEWIJZEN HET

Op 2 september ll. vertelde mij een vriend, arts, terwijl hij herstellende was van een delicate operatie, dat zich een ernstige complicatie in de longen had voorgedaan. Beide longen waren aangetast en bijzonder ernstig was de linkerlong er aan toe. Hij vroeg aan God zijn genezing op voorspraak van Mgr. Escrivá en binnen 48 uur was de pijn verdwenen. Volgens zijn oordeel betrof het hier een buitengewone genezing, die naar medische maatstaven niet te verklaren is. „Het is geen autosuggestie”, zei hij, „want de röntgenfoto's wijzen het uit. Maar - voegde hij eraan toe - het belangrijkste is de inwendige verandering, die ik heb ondergaan. Ik verlang voortaan mijn leven naar God te richten, meer eisen aan mijzelf te stellen en mij meer voor anderen te interesseren.”

X.X., Madrid

DE ZONDAGSMIS

A. de I. vertelde mij, dat het haar moeilijk viel 's zondags naar de H. Mis te gaan, omdat haar man graag het weekeinde aan zee wilde doorbrengen en men dan heel laat thuis kwam.

Zij kwam op het idee Mgr. Escrivá te vragen haar een of andere oplossing aan de hand te doen.

Diezelfde dag, toen haar man thuiskwam, vertelde hij haar, dat hij een kerk was binnengegaan om te bidden voor een vriend, die ziek was, en dat hij aan God beloofd had nooit meer op zondag de H. Mis te zullen verzuimen.

M.D.M.R., San Salvador

BIECHTEN VOOR DE HUWELIJKSSLUITING

Mijn zuster zou gaan trouwen en mijn zwager, die van beroep monteur is, wilde niet gaan biechten vóór het ontvangen van het sacrament van het huwelijk. Hij zei er bij, dat hij ook te Communie zou gaan zonder te biechten. Ik probeerde hem te doen inzien, dat hij door deze handelwijze, als hij niet in staat van genade was, een zonde van heiligschennis zou begaan.

Toen ik hoorde dat Mgr. Escrivá overleden was, heb ik mijn zwager bij hem aanbevolen, want ik was er zeker van dat hij in de hemel moest zijn. Op de 28ste in de morgen ging mijn zwager biechten.

A.P.M., Palma de Mallorca

ZIJ BEGON TE LOPEN

D.A.M.S. werd geboren in 1969. Het kind was aangetast door rode hond, welke ziekte de moeder tijdens de zwangerschap had opgelopen. Dit had beenderziekte, achterblijven van de geestelijke vermogens en gedeeltelijke verlamming ten gevolge.

Toen het kind twee jaar oud was, gaven de medici deze diagnose: „Onmogelijk, dat het kind zal kunnen lopen wegens gedeeltelijke kinderverlamming en storing van de geestvermogens.”

Op vierjarige leeftijd werd het kind opgenomen in een revalidatiecentrum te Caracas, maar de behandeling werd onderbroken, omdat de financiële middelen ontoereikend waren en de afstand naar het geneeskundig centrum te groot was.

Van februari 1973 af werd iedere medische behandeling gestaakt. Ons vertrouwen was nu nog alleen op God gericht en het patiëntje werd opgedragen aan het Kind Jesus van Cuchilla, dat vereerd wordt in Zea een bergdorpje in de Staat Mérida. De ouders van het meisje hebben een eenvoudig sterk geloof zoals alle boerenmensen in deze streek van Venezuela.

In de buurt was een landbouwschool, die onder leiding stond van leraren, die behoorden tot het Opus Dei. Daardoor leerden de ouders de geest van het Werk kennen en vatten een grote liefde op voor de Stichter, Mgr. Escrivá.

Toen zij hoorden, dat Mgr. Escrivá op 26 juni 1975 overleden was, gevoelden de ouders een sterke aandrang om in geloof en hartelijke liefde hun toevlucht tot hem te nemen, opdat hij God voor hun dochtertje zou bidden.

De Vader van het kind bad aldus: „Monseigneur, U hebt zoveel over God gepreikt in uw leven en nu bent U zeker heel dicht bij Hem; help mij dus als ge kunt en wees onze voorspreker om van God de Vader de genezing te verkrijgen van mijn dochtertje D.”

Tot grote verbazing van het gezin vroeg het meisje, dat zoals altijd op de grond zat - 3 juli 1975, 10 uur 's morgens - met gebaren en de enkele woorden waartoe ze in staat was, dat men haar de „cotisas” (zo noemen de boeren in Venezuela hun linnen schoeisel met koordjes) zou aantrekken. „Als je loopt, trek ik je ze aan en breng ik je naar buiten,” zei de moeder. En het kind: „Ik loop, mammie...” De moeder trok haar de schoentjes aan het meisje begon te lopen. Nog nooit had het dit gedaan, want het was nooit in staat geweest haar evenwicht te bewaren.

Het kind bleef lopen, zonder hulp, door heel het huis bijna de hele dag. Ze was zo blij, ze hield er van te lopen en ze voelde zich gelukkig.

We moeten hierbij opmerken, dat zij altijd als ze andere kinderen zag spelen, verdrietig werd, omdat ze niet mee kon doen.

Van toen af namen de krachten van het meisje toe en ze loopt steeds vlotter.

De ouders zijn er ten volle van overtuigd, dat God hun deze gunst verleend heeft op voorspraak van Mgr. Escrivá.

X.X., Aldea La Sanjuana, San Juan de Colón, Venezuela

HIJ HEEFT MIJ HET LEVEN GERED

J.B.B. - vader van een van mijn vrienden - werd per vliegtuig naar Santiago gebracht om geopereerd te worden voor trombose aan een been. Zodra hij in de kliniek was aangekomen, vertelde ik hem, dat ik een vriend van zijn zoon was en ik gaf hem een prentje met het gebed om de verheerlijking te vragen van Mgr. Escrivá.

Later hoorde ik, dat hij het prentje in zijn pyamazakje had gestopt en het niet meer had weggedaan. Op 26 februari jl. schreef hij me: „De dokter, die mij geopereerd heeft, kwam een paar dagen later bij me en zei: Geloof U in wonderen? - Waarom, dokter? - Omdat het feit, dat U nog leeft en volledig herstel mag verwachten, een wonder is.

Nog enkele andere doktoren hier zeiden me hetzelfde.”

„Ik vertel U dit alles - zo eindigt de brief - omdat ik er diep van overtuigd ben, dat U aan dit wonder hebt meegewerkt door op de dag van mijn aankomst mij het prentje te brengen van Mgr. Escrivá, die ongetwijfeld tussenbeide gekomen is om mijn leven te redden.”

B.B.L., Santiago, Chili

DE DOCHTER VAN DE PORTIERSTER

Ik wil een gunst bekend maken, die ik door de voorspraak van Mgr. Escrivá ontvangen heb.

Mijn dochter beëindigde haar studie drie jaar geleden. Van toen af zochten wij voor haar een baan, omdat wij het hard nodig hadden. Ik heb veel gebeden, maar werd niet verhoord. Toen de vader gestorven was, gaf een van de Priesters van het Opus Dei mij het prentje met het gebed voor privé gebruik. Ik hield een novene met groot geloof om een baan te vinden voor mijn dochter, en toen deze novene geëindigd was, vonden wij een baan en nog wel een zeer goede. Ik gevoel grote dankbaarheid en daarom geef ik U dit bericht door. Ik ken het Werk want ik ben portierster in een huis, waar een Centrum van het Opus Dei gevestigd is.

J.C.A., Cádiz, Spanje

MEER DAN EEN JAAR WERKELOOS

Ik schrijf U wat mij is overkomen. Meer dan een jaar geleden werd mijn man werkeloos. Van toen af hebben wij tevergeefs gezocht naar een andere baan; maar zonder resultaat, geen enkele weg stond meer open. Ik wist hoe moeilijk het is vandaag werk te vinden; daarom heb ik gebeden en beloften gedaan, maar het leverde niets op. Ik gaf mij gewonnen: niets zou meer baten.

Op 26 juni ll. vernam ik van het journaal op de televisie het overlijden van Mgr. Escrivá. Het bedroefde mij zeer, want hij was zo goed en zo heilig.

Maar ik dacht: hij is nu in de Hemel! Heel nederig heb ik hem toen gevraagd: „Vader, help me, vraagt U het voor mij aan de goede God; geef, dat mijn man een baan vindt; ik vraag het U uit heel mijn hart, ik vertrouw mij geheel aan U toe.”

Zo bad ik tot hem iedere dag; ik bad met aandrang en ik liet een H. Mis opdragen. Ik had een voorgevoel, dat hij mij zou helpen en hij deed het.

Op 30 juni werden wij gebeld door een heer, die mijn man wilde spreken. Er kwamen 27 gegadigden voor die baan, maar mijn man werd aangenomen.

De eerste juli begon hij te werken. Dit is heel mijn verhaal: de Vader heeft mijn gebed verhoord, want eerder waren er heel veel oproepen voor gesprekken geweest, maar telkens werden de anderen aangenomen.

M.S.A., Oviedo, Spanje

ZIJ ONTVING DE H. COMMUNIE

Ik heb een dochter van vijftien jaar, die mij zorgen baarde, omdat ze geruime tijd niet te biechten was gegaan. Haar vader en ik probeerden al het mogelijke te doen haar te bewegen de HH. Sacramenten weer te gaan ontvangen en wij baden voor haar.

Zodra ik vernam, dat Mgr. Escrivá overleden was, wendde ik mij tot hem: mijn dochter ging uit eigen beweging biechten en verleden zondag, zoals zij vroeger altijd gedaan had, ging zij met de hele familie te Communie.

J.A.J., Granada, Spanje

DE VREDE KEERDE TERUG IN HUN HUWELIJK

Ik maakte mij erg bezorgd, omdat mijn zuster een moeilijke tijd beleefde met haar man. Ik vroeg aan de goede God door de voorspraak van de Vader, die sinds kort uit deze wereld was heengegaan, dat Hij haar zou helpen haar huwelijk te redden.

Een week later was alles in orde gekomen, op een ongelofelijke manier en ik ben er zeker van, dat de Vader hier zijn werk heeft gedaan.

T.N., Guatemala

ZIJ GING BIECHTEN

P. de P. had een schoonmoeder, die al lang lijdende was aan kanker. Haar toestand verergerde steeds meer. Zij vreesde, dat de vrouw zou sterven voordat ze de Sacramenten had ontvangen, die zij reeds vele jaren had verwaarloosd. Hoewel ze erop had aangedrongen, dat ze zou biechten, had zij daarop geen positief antwoord ontvangen.

Terstond na de dood van de Vader bad zij om zijn voorspraak bij God, dat de schoonmoeder zou biechten. De volgende morgen belde zij haar schoonmoeder op om haar te groeten en hoorde toen, dat zij juist te voren gebiecht had.

Zij was al 40 jaar niet meer te biechten geweest.

X.X., San José de Costa Rica

EEN KRITIEKE TOESTAND

Mijn moeder, L.G.W., die in Sao Paulo (Brazilië) woont, begon in september 1974 te lijden aan een steeds verder voortschrijdende vernauwing van de slokdarm, waardoor het haar onmogelijk werd op normale wijze voedsel tot zich te nemen.

Zo deden zich kritieke momenten voor met ernstig levensgevaar. Nog ernstiger was haar toestand, omdat zij reeds 35 jaar de HH. Sacramenten niet meer ontving; naar de H. Mis ging zij alleen van tijd tot tijd.

Na de dood van de Vader gingen wij voortdurend novenen houden om te vragen, dat ze toch de HH. Sacramenten zou ontvangen en - als het haar zalig was - dat zij ook zou genezen van de fysieke kwaal, waaraan zij lijdende was.

Op 16 juli 1975 - feestdag van O.L. Vrouw do Cavino, voor wie zij van haar kinderjaren af een grote devotie had gehad - ging moeder, 76 jaar oud, biechten.

Op 18 januari ll. verklaarde de dokter, ondanks twee bloedtransfusies en nog meer seruminjecties, dat ze ten hoogste nog tien dagen te leven had, omdat ze geheel was uitgedroogd en sinds vijftien dagen zelfs geen speeksel meer had kunnen doorslikken. De enige mogelijkheid was nog een operatie, waardoor de slokdarm verwijderd zou kunnen worden, een gewaagde ingreep wegens onregelmatige hartslag en verstopping in de bloedvaten.

Wij bleven bidden om de voorspraak van de Vader en 24 uur na hetgeen ik daar juist beschreven heb, trad de beterschap in zonder operatie. Eerst kon zij weer vloeibaar voedsel nemen, vervolgens ook in vaste vorm. Vandaag kan zij zich weer normaal voeden en zich bewegen en alles wijst op een blijvende beterschap. De dokters hadden zulk een resultaat niet verwacht van de toegepaste behandeling.

Ik schrijf dit spoedig herstel en deze gunsten toe aan de voorspraak van de Vader.

L.C.G.W., Sao Paulo, Brazilië

IK GA BIECHTEN

Mevrouw G.G. had mij in vertrouwen verteld, dat zij zich zorgen maakte over haar man, omdat hij sinds lang niet meer genaderd was tot het boetesacrament. Dat was ook in zijn gedrag te merken. Toen zij het overlijden van Mgr. Escrivá vernam, was zij diep onder de indruk - zij had hem eens op een film gezien - en terstond beval zij met aandrang zonder egoïsme, zo drukte zij het uit, het biechten van haar man aan. De volgende zondag gingen ze samen naar de H. Mis. Zij bemerkte, dat haar man een beetje zenuwachtig was; na een tijdje stond hij op en zei: „Ik ga biechten”. En hij deed het. Daarna ging hij onder de H. Mis te Communie. „Ik zelf”, zo zei de echtgenote, „ben ook te Communie gegaan en heb deze H. Communie aangeboden om de Vader te bedanken voor deze gunst.”

M.E.P.M., Mexico D.F., Mexico

MIJN VADER HEEFT HET BEGREPEN

Ik begon een novene tot de Vader om hem te vragen, dat mijn vader een andere houding tegenover mij zou aannemen, want sinds vijf maanden was hij erg boos op me wegens mijn huwelijk en hij sprak bijna niet meer tegen me.

Na weinige dagen ging mijn vader alles begrijpen en hij doet nu weer gewoon tegen mij.

I.S.y S.T., Madrid, Spanje

ER WAS GEEN HOOP

Maandag 7 juli werd ik opgebeld door mijn nicht M.J. del C.A. Ze zei: „Ik bel je om je te vertellen, wat de Vader voor ons gedaan heeft. Weet je nog onze nicht M.E.A.G. van wie ik je vertelde, dat ze er zo ernstig aan toe was? Nu dan, ik zei tot mijn moeder: Laten we de Vader bidden, dat hij in de Hemel voor haar bidt en de goede God haar moge genezen of haar tot Zich nemen, want het is hopeloos. Goddank, ze is nu weer gezond”.

E. del C., Guatemala

ZIJN GEZONDHEID GAAT BETER EN BETER

Reeds enige tijd voelde mijn vader zich niet goed; deze laatste maanden ging het steeds slechter, zodat ik mij ernstig zorgen begon te maken, terwijl ik maar bleef nadenken, hoe ik hem zou kunnen helpen.

Ik sprak met mijn geestelijke leidsman, die mij de raad gaf een novene te houden en aan de goede God door de voorspraak van de Stichter van het Opus Dei zijn genezing te vragen. Twee dagen na het begin van de novene voelde mijn vader zich veel beter en de resultaten van de klinische analyses waren zeer goed. Van dat ogenblik af tekende de verbetering zich steeds duidelijker af.

Dit heeft mij zeer getroffen want het was de eerste keer, dat mijn gebed zo snel en zichtbaar verhoord werd. Ik ben overtuigd, dat de Vader mijn gevoelens begrepen heeft. Juist omdat zijn eigen hart zo wijd open stond, kon hij de intieme zorgen van een gezin zo goed begrijpen en heel bijzonder de liefde van een kind.

Van toen af heb ik dikwijls mijn toevlucht genomen tot de Vader.

J.S., Sydney, Australië

Degenen die begunstigd worden op voorspraak van Mgr. Escrivá de Balaguer, wordt verzocht zich in verbinding te stellen met de Vice-Postulatie.

ENIGE WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ DE BALAGUER

De Weg

„Mgr. Escrivá de Balaguer heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie geput regelrecht uit zijn hart en regelrecht naar het hart van de lezer gaan ook de korte paragrafen, die samen DE WEG vormen... Een program van heiligheid is dit, maar zonder het stijve en afstotende van een „wetboek.“ Hier spreekt de warme, broederlijk begrijpende geest van de Schrijver in de vaderlijke bezorgdheid waarmee hij ziet, begrijpt, corrigeert, niet door te dreigen, maar door te overtuigen.”

(L'Osservatore Romano, 24-3-1950)

Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 (Cuenca - Imprenta Moderna) onder de titel **Consideraciones Espirituales** (Geestelijke Beschouwingen). Deze uitgave werd gevolgd door veel nieuwe edities, die eind 1975 waren opgelopen tot het getal 128, in 31 talen met een totale oplage van 2.485.906 exemplaren. Eerste nederlandstalige editie, 1973.

De Heilige Rozenkrans

Een boek met meditatie over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en van de H. Maagd Maria, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans.

De eerste editie in het spaans verscheen ook in 1934. Sindsdien zijn 32 edities in negen talen verschenen.

Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer

Tijdschriften en dagbladen stelden Mgr. Escrivá concrete vragen over onderwerpen, die hun lezers konden interesseren. Mgr. Escrivá antwoordde, schriftelijk en volledig op de vragen, die hem gesteld waren. In dit boek is de volledige tekst opgenomen van deze vraaggesprekken.

De eerste editie is van 1968. Daarna, tot 1975, zijn er 26 edities in zeven talen gepubliceerd.

Als Christus nu langs komt

Het boek geeft enige van de vele homilieën en preken, die Mgr. Escrivá de Balaguer heeft gehouden in zijn priesterlijk apostolaat. Het is een uiteenzetting van de christelijke leer en beleving, die sterk aanspreekt. In de stijl van de Schrijver gaan samen theologische diepte en duidelijke uiteenzetting.

De eerste editie kwam uit in maart 1973. Tot oktober 1975 waren er reeds 22 edities in vijf talen verschenen.

Eerste nederlandstalige editie, 1977.

La Abadesa de las Huelgas

Dit boek bevat een diepgaande studie over het buitengewone verschijnsel van de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos, die een bijna bisschoppelijk gezag uitoefende; de Schrijver heeft dit geval bestudeerd uit de oorspronkelijke bronnen en documenten.

De eerste editie is van 1944; de tweede van 1974.

De nederlandstalige edities van de werken van Mgr. Escrivá zijn verkrijgbaar in de boekhandel en bij de Stichting De Boog, Prof. Gimbrèrelaan 37, Tilburg.

GEBED

voor privé gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument en Stichter van het Opus Dei, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag..... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit **Informatiebulletin** niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienstoefeningen.

Dit **Informatiebulletin** wordt gratis verspreid. Degenen die dat wensen, mogen met hun giften meehelpen aan de uitgave van dit blad en tevens aan de ontwikkeling van de apostolische werkzaamheden, welke de geestelijke impuls van de Stichter van het Opus Dei, zaliger gedachtenis, mogelijk maakte.

Wij zullen onze lezers dankbaar zijn, die ons berichten zullen sturen met namen en adressen van personen voor wie het interessant kan zijn dit **Informatiebulletin** te ontvangen.

VICE-POSTULATIE VAN HET OPUS DEI IN NEDERLAND
Jan Luykenstraat 52, 1071 CS Amsterdam, postrek. nr. 3740023.

Dit Informatiebulletin wordt uitgegeven met Kerkelijke goedkeuring.